

Textus: Jeremiás 31,33–34

„Hanem ilyen lesz az a szövetség, amelyet Izráel házával kötök: törvényemet beléjük helyezem, szívükbe írom be. Én Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek... mert megbocsátom bűneiket, és nem gondolok többé vétkeikre.³⁴ Akkor nem tanítja többé egyik ember a másikat, ember az embertársát arra, hogy ismerje meg az Urat, mert mindenki ismerni fog engem, kicsinyek és nagyok – így szól az Úr –, mert megbocsátom bűneiket, és nem gondolok többé vétkeikre.”

Keresztyén Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Pünkösöd ünnepéhez közeledve különös csend veszi körül az egyház életét. Olyan időszak ez, amelyben a várakozásnak, az önvizsgálatnak és az imádságnak sokkal erősebben kellene megszólalnia bennünk, mint máskor. A tanítványok sem azonnal értették, mire készíti őket Isten. Krisztus mennybemenetele után ott maradtak bizonytalanságban, kérdésekkel, félelmekkel, reménységgel – és vártak. Nem tudták még, hogyan érkezik majd a Lélek, csak azt tudták, hogy nélküle nem tudnak továbbmenni.

Talán mi is sokszor így vagyunk, a helyzetünk hasonlít a korabeli tanítványokéra: bezárkózva, elfáradva, lelkileg megterhelve, kiüresedve éljük a napjainkat. Vágyakozunk valamire, amit talán már meg sem tudunk igazán nevezni. Az életünk kívülről nézve rendben megy tovább: dolgozunk, szolgálunk, végezzük a feladatainkat, elmondjuk az imádságainkat, de belül egyre több a csend, és nem a békesség csendje, hanem a távolságé.

Jeremiás is egy olyan időszakban szólal meg, amikor az emberek lelkileg hasonló helyzetben éltek. Széthulló világ, politikai bizonytalanság, félelem, kiábrándultság, vallási fáradság jellemezte a választott nép életét. Azét a népét, amely már sokszor megszegte a szövetséget, és amelynek életében a bűn lassan természetessé vált. Már nem is botránkoztak meg önmagukon, s megszokták az Istentől való távolságot.

És vajon nem ez a mi egyik legnagyobb bűnünk is? Nemcsak az, hogy vétkezünk, hanem hogy lassan hozzászokunk a bűnhöz. Hozzászokunk az imádság nélküli élethez, a szeretetlenséghez, a keménységhez. Ahhoz, hogy gyorsabban ítélünk, mint ahogy meghallgatnánk egymást. Ahhoz, hogy könnyebben mondunk véleményt, mint imádságot. Ahhoz, hogy kívül még őrizzük a hit formáit, de belül egyre hidegebbek vagyunk. És talán a legijesztőbb

nem is az, hogy kevés bennünk az erő, hanem az, hogy sokszor már a vágy is alig él bennünk Isten után.

Jeremiás próféciája épp ebbe a reménytelennek tűnő állapotba érkezik. Isten nem fordul el végleg népétől. Nem mondja azt: elég volt. Hanem megszólal, és ezt mondja: „**Új szövetséget kötök.**” Micsoda kegyelem ez! Mert az ember története újra és újra ugyanaz: megszegjük azt, amit Isten adott. Elrontjuk azt, amit ránk bízott. A sínai szövetséget sem Isten törte meg, hanem az ember. És mégis: Isten nem a kapcsolat végét hirdeti ki, hanem az újrakezdés lehetőségét.

De figyeljük meg azt, hogy nem egyszerű javításról beszél. Nem toldozásról-foldozásról. Nem külső reformokról. Hanem valami egészen újról: „**Törvényemet beléjük helyezem, szívükbe írom be.....**” - hangzik az Ige.

A baj ugyanis nem elsősorban az volt, hogy az ember nem ismerte a törvényt. Hanem az, hogy a szíve nem tudott rezonálni Isten akaratára. A törvény ott volt a kőtáblákon, ott volt az istentisztelet rendjében, a vallásos élet külső formáiban – csak éppen nem volt ott az ember szívében.

És milyen fájdalmasan aktuális ez! Lehet kívül rendezett az egyházi életünk, miközben belül kiszárad a lelkünk. Lehet tudásunk az Igéről, miközben nincs élő kapcsolatunk az Úrral. Lehetnek hagyományaink, liturgiánk, szolgálataink – és közben mégis idegen marad számunkra az Isten közelsége.

Jeremiás próféciája azonban azt mondja: Isten nem új szabályokat akar adni, hanem új szívet. Ezért van szükségünk pünkösdre. Nem csupán ünnepként, nem csak egy egyházi eseményként, hanem azért, mert nélküle a szívünk változatlan marad. A Szentlélek nélkül az ember vallásos maradhat, de nem újul meg. Beszélhet Istenről, de nem ismeri Őt igazán. Végezhet szolgálatot, miközben belül fáradt, sebzett és üres.

A pünkösöd előtti bűnbánat ezért nem pusztán erkölcsi számvetés. Annak felismerése, hogy nélküle nincs élet bennünk. És talán ezért olyan megrendítő Jeremiás következő mondata is, a mely a 31 részben szintén szerepel: „**Mindenki ismerni fog engem, kicsinyek és nagyok.**”

Ez nem azt jelenti, hogy többé nincs szükség igehirdetésre vagy tanításra. Hanem azt, hogy Isten közelsége többé nem kevesek kiváltsága lesz, nem csak azoké, akik hitben erősnek látszanak.

Mert nagyon könnyen kialakul az egyházban is a látszat világa! Mintha lennének közelebb levők Istenhez és távolabb levők tőle. Mintha lennének első- és másodosztályú hívők, mintha egyeseknek több joguk lenne a kegyelemhez. De az új szövetségben minden kegyelemből él. A megtört ember is, az is, aki fáradt, vagy a kételkedő és az újra elbukó is. Mert Isten nem a tökéletesekkel köt új szövetséget, hanem azokkal, akik tudatában vannak annak, hogy bűnösök.

De a prófécia reménységet ad, azt olvassuk: „**megbocsátom bűneiket.**” – mondja Isten.

Minden ebből fakad. A szív megújulása is. Az is, hogy igazán megismerjük Istent, és az új kezdet is. Mert a múlt terhét magunktól nem tudjuk letenni. Vannak bűnök, amelyek éveken át velünk jönnek. Kimondott szavak. Elmulasztott szeretet. Régi sérülések. Elrontott kapcsolatok. Gyülekezeti sebek. Meg nem beszélt fájdalmak. És sokszor úgy érezzük: ezek örökre meghatároznak bennünket. Jeremiás népe is így érzett. Mintha a múlt végleg eldöntötte volna a jövőt.

De Isten azt mondja: „**nem gondolok többé vétkeikre.**” Ez nem felejtést jelent, hanem azt, hogy a bűn többé nem uralja a kapcsolatot. Az utolsó szó nem az ember kudarcáé, hanem az Isten kegyelméé. És ez Krisztusban vált valósággá. Mert amit Jeremiás még ígéretként látott, az Jézus keresztségében testet öltött. Ott lett nyilvánvalóvá, hogy Isten nem a bűnös elvesztését akarja, hanem a megmentését. Ott lett világossá, hogy van új kezdet, van bocsánat, van hazatérés.

Kedves Testvérek,
pünkösöd előtt talán nem az a legfontosabb kérdés, hogy elég erősek vagyunk-e, hanem az: vágyunk-e még az élő Istenre?
A tanítványok sem voltak erősek pünkösöd előtt. Inkább bizonytalanok voltak, féltek, várakoztak. Mégis rájuk áradt ki a Lélek. Talán azért, mert üres kézzel vártak. És talán nekünk is olyan ürességre volna szükségünk, amelyben már nem a bűneink, vagy az azok miatt érzett lelkiismeretfurdalás, és feszültségek töltenek meg bennünket, hanem az a bűnbánat, amely már nem mentegeti magát. Olyan csöndre volna szükségünk, amelyben végre meghalljuk Isten hangját, megtört szívre volna szükségünk, amelybe Isten újra beleírhatja az Ő akaratát. Az új szövetség ma sem emberi teljesítményből születik, hanem kegyelemből. És aki ezt a kegyelmet komolyan veszi, az már nem a múlt árnyékában él, hanem Isten jövője felé indul el. Ámen.